

volgd worden, maar werd daarna te broos.

Heel zeldzaam zijn natuurlijk die gevallen, waarbij men na eigen waarneming van een inslag een fulguriet kon uitgraven.

Het eerste geval van dien aard is beschreven van het eiland Amrum in 1822, het eerste geval in ons land van 11 au-

gustus 1872 te Elspeet (Harting, 1874). Zoals Tinbergen (1942) vermeldt, heeft men herhaaldelijk getracht langs kunstmatige weg bliksembuizen te laten ontstaan.

In het Natuurhistorisch Museum te Enschede berust een stuk, dat ontstond toen bij Hengelo (O.) een hoogspanningsleiding brak (fig. 4).

Litteratuur.

H. J. Beckers (1945), Bliksembuizen. *Natuurh. Maandbl.* 34, p. 47, 48.

P. Harting (1874), Notice sur un cas de formation de fulgurites. *Verh. Kon. Ac. v. Wetensch.* deel 14.

A. Lacroix (1915), Sur les fulgurites exclusivement silicieuses du Sahara oriental et sur quelques fulgurites des Pyrénées. *Bull. Soc. fr. de Min.*, Tome 38, p. 188-198.

G. M. Roding en J. G. Zandstra (1955), Fossiele bliksems. *Grondboor en Hamer* nr. 2, p. 43-48.

O. Suffert (1951), Die Blitzröhren in der Senne. *Lippische Kalender*, Detmold.

N. Tinbergen (1942), Een bliksembuis. *De Levende Natuur* 47, p. 87-92.

Dr. W. Beijerinck †

Op 8 februari overleed Dr. W. Beijerinck in de leeftijd van 68 jaar. In hem verliest *De Levende Natuur* een van haar belangrijkste medewerkers. Beijerinck was een groot kenner van Drente, die met zijn talrijke artikelen in ons tijdschrift de ogen opende en belangstelling wekte voor de zeer bijzondere en vooraanstaande plaats, die deze, toen nog weinig bekende provincie, op het gebied van de flora en fauna van ons land inneemt.

Zijn bijdragen in *De Levende Natuur* vormen een oeuvre op zichzelf: Aanteekeningen over de Drentse turfveentjes en heiplassen, De flora van het Drentsch district, Enkele aantekeningen over Drente's flora, De voornaamste bramen van het Drentse district, De vroegbloeiende tijlozen in ZW-Drente en ZO-Friesland en zeer vele andere meer.

We danken daaraan veel van onze hui-

dige kennis van zijn geliefde Drente, waar hij zoveel nieuws en belangrijks heeft ontdekt, maar, tot zijn diepe teleurstelling ook zoveel belangrijks verloren heeft zien gaan.

Dat nog tijdig vele natuurterreinen en -terreintjes in Drente voor de ondergang zijn behoed, daaraan heeft zijn werk in belangrijke mate bijgedragen. Onder meer is aan hem te danken, dat de Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in 1929 besloot een grote Drentse plassenheide aan te kopen en het jaar daarop een begin maakte met de aankoop van de Dwingelose Heide, welk bezit later werd uitgebreid en afgerond tot een reservaat van aanzienlijke omvang, dat thans met het aangrenzende staatsreservaat de Kralose Heide een grootse herinnering vormt aan de vele uitgestrekte heidegebieden, die Drente eens bezat.

J. Wilcke.